

(א) ונחמיה מ. ע"ש.
 (ב) [מספחה פ"ד הי"ט].
 ג כ"ב טו: ספדורין ק:
 קדושין פב. ד) שנת נה.
 (ד) ונחמיה לד: ורף ס.
 ע"ש. ו) [שנת כ. וי"ג].
 (ז) [מוס' כרימות פ"ב].
 [ונחמיה לה. ח] כרימות
 כב, ט) [שנת נה].
 (י) כס"א: כוס. פ) [ויקרא
 ח]. ו) [ויחמר מנזח].
 כמות' שנת עו: ד"ה
 העוליה. ט) [ז"ל אלעזר].
 (ט) [אלעזר]. ט) [יין]
 דאית רחוי לריקה אית
 אסור. רש"ש.

תורה אור השלם

1. [נתן הבהן מן הדם
 על קרנות מזבח קטרת
 החמים לפני ה' אשר
 באהיל מועד ואת כל דם
 הפר ישפך אל יסוד
 מזבח העולה אשר פתח
 אהל מועד: ויקרא דו
 2. כי נפש חפשי בדם
 הוא ואני נתתיו לכם על
 המזבח לבשר על
 נפשתיכם: כי הדם הוא
 בנפש יכפר:
 ויקרא י"א

גליון הש"ס

תוספות ד"ה המכבד
 בתבנית להשוות נוסח
 אף על פי שא"צ וכו'. לא
 וימי לבני דלם הוא
 ממשק לשווי א"צ לרץ
 שיהי קן ובעלמא משכמת
 מיטין ואין לרץ לגופו
 שמיטין לבני שחן הית
 אכל לא בעלמא הפסח וכן
 חומר גומא שמיטין למשא
 לא נפקל הער אכל לא
 להשמט גומא אכל הכא
 דשווי גומות הוא מעשה
 בנין ואם מתכוון להשוות
 גומות הו מתכוון לגופו:

מוסף תוספות

א. דאי שיעור גורגרות
 קטן מכרי גמיעה אחיש.
 ט. ב. י"א. אמאי מתייב
 ליה לרבי אליעזר הכא,
 כיון דלאו פטיק רישה
 גריכול להיות שלא ישה
 גופות. ט. ג. וה"ק דאי
 רבנן שבות הוא משום
 דאיכא למגור אטו העלמא
 דליכא רצפה וכו' אבל
 איסורא דאורייתא אינו
 יכול לבא לרבנן בשום
 שבות וכן הוא במקום
 רצפה והואיל וכן אין
 שבות כי היא במקדש.
 ט. ד. ואי מותר לכבד
 א"כ הוי מלאכתו להיות.
 ט.

רבינו הגאול

שהוי המנהג מדיחין
 העוה בשבת שלא ברצון
 חכמים. אמרין מאן
 חכמים ר' אליעזר אבל
 חכ"א אין שבות במקדש,
 אלא כל דבר שאיסורו
 משום שבות מותר הוא
 במקדש. והדחה מותר לן
 דמשום שבות היא, מיהא

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סה.

ועולה גופה מנלן. שמתן דמה במקום שי"ש תחתיו יסוד למעוטי מזרח ודרום חוץ מאמנה למזרח אכל לפון ואמה לדרום אכל מערב דהכי נתן (מדות פ"ג מ"א) אורכל במזרח אמה אחת וצדדים אמה אחת: אל יסוד מוצח העולה. גבי חטאת [נשיא] כתיב ולקח חכהן מדם

הטחאת בצלבעו ונתן על קרנות מוצח העולה ואת דמו ישפך אל יסוד מוצח העולה וה"ל למיתבז אל יסוד המוצח למה לי דכתיב מוצח העולה אלא הכי קאמר אל יסוד מוצח טעמיה העולה: **עלגוים.** מפני שנתעלה להיות אחרונה: והא לא פגי דלאו הכי. דמנחה לשלש כמות: **לורווי נפשיהו.** להיות מן הראשונים: **שלא ברצון רבי אליעזר.** דלאמר בעלמא גבי מכבד דהיינו דומיא דהדחה איכא חיוב חטאת הלכך במקדש כשכבד נעשה לורך גבה אסור: **החולב.** מושך חולב מן הבהמה: **מחבץ.** מעמיד החלב ועושה ממנו חבצין שקורין מטוי"ש: **אחד זה ואחד זה.** מכבד ומרנץ ורודה אכל מאידך לא קאמרי דמולדות אז מלאכה נינהו כדאמרין בפרק המנציע ט) ורבי אליעזר משום הכי מתייב חולב משום מפרק מגבן משום זונה מחבץ משום צורר בהמנציע ומרנץ ומכבד מפרש התם משום אשווי גומות: ורודה. מדכתיב (שמואל א ג ד) ויטבול אותה ציערת הדבש: **רצ אשי אמה.** לעולם רבנן דלמרי בעלמא נמי שבות הוא ומתני' כר' נתן דלמר שבות שאינה לריכה לא המירו במקדש: שאם נשפך דמו של אחד מהן. לארץ ולא מרק ממנו להמנצח: **מנאל כוס זה מכשירו.** שהרי מעורב זו מן הנשפך: **שאל לא נקטל בכלי.** אומן שאמה רוחה להכשיר שמאל לא נתקבל בכלי ומו לא מהניא ליה זריקה דנתן נשפך מנאור בהמה על הרצפה ואספו פסול צנחיה בפרק שני (דף טו.):

אף אני לא אמרתי. שיעיל אלא כשנתקבל בכלי: **ומנא ידע.** רבי יהודה אם נתקבל בכלי והא חששא בעלמא הוא דקאמר שאל ישפך דמו וכיון דלמקוטי ספיקי אמא היכי מיתקני

בכתי שמאל לא נתקבל: **כהניס ורזיון סן.** וליכא למיחש לשמאל לא קיבלוהו. לישנא אחרינא שמאל לא נתקבל בכלי כלי' זה שאתה שואב מלחך ומנאלת וזרקת דם פסול אף אני לא אמרתי למנאלת אלא מנמקום שיודעין שנשפכו שם דמים שנתקבלו בכלי ואי משום דמיערב זהו מהאי דלא נתקבל כגון דם התמליית הא קא פריך ליה כפיסא וראשון עיקר: **אי ורזיון סן.** היכי נשפכין הא ורזיון סן ודעי: **אגז ורזיוסיהו.** שמתהרים לרוץ ולקרב ולרוק מיתמיד מדייהו: **והלא דם התמליית.** של פסחים הרבה מעורב זו ואי נשפך דם של אחד כולו בטל במיעוטו ומה תועיל זריקה שהרי בטל: **דם התמליית.** של חולין ושל קדשים: **בזאורה.** בלאו ולא כרת דכתיב' כי נפש כל בשר דמו צנפשו הוא וגו' עד כל אכוליו יכרת יאל דם התמליית שאינו דם הנפש ובמסקת כרימות וד: מפרש טעמא חמשה לאוין כתיבי בדם ומיימתי חד לדם התמליית: **לענין כפרה.** שאינו רחוי לזריקה: ד

דמועיל זריקה לאותו שנשפך אחר שנתקבל ונראה לר"י דהכי פי' שמאל לא נתקבל בכלי וסוקר להעלות דם פסול על גבי המנצח כדמוכת בכמה דוכתי דדוקא אם עלו דיעבד לא ירדו וקאמר אף אני לא אמרתי אלא בנתקבל דם פסול דם פסול לא נתקבל פריך אכל דם התמליית כמיס בעלמא חשיב כיון דאינו רחוי לכיסוי אינו אסור' להעלותו וכי פריך והלא דם התמליית מעורב זו ומצטיל ליה ברוב לא פריך מדם הראוי להתקבל ונשפך דעולין אין מצטילין זה את זה אפי' לרבנן כדאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כב.):

הראוי לפסיה. לריקה על המנצח, ואין לו כרת אלא בדם קדשים והוא שהנפש יוצאה זו שהוא לכפרה, דכתיב בנפש יכפר, דמשמע אין כפרה אלא בדם הנפש (כרימות כב.).

החולב בהמה והמחבץ כגורגרות והמכבד והרודה חלות דבש בשוגג בשבת חייב חטאת במייד ביום טוב לוקח דברי ר' אליעזר, וחכמים ואמורים אחד זה ואחד זה אין אלא משום שבות. רב אשי אמר שלא ברצון רבי נתן דתני שבות שצריכה התירו שבות שאינה צריכה לא התירו, וזו ההדחה אינה צורך עבודה במקדש. תניא רבי יהודה היה אומר כוס היה ממלא מדם התערבות שאם נשפך אחד מהן אחר שנתקבל בכלי זה היה מכשירו. ואף על גב דם התמליית מעורב בו, אין דם התמליית מבטל דם הנפש. ולא תימא דדם התמליית לר' יהודה אינו דם אלא דם מעליא הוא, דנתן דם התמליית באוהרה רבי יהודה אמר בכתה, ואפילו הכי לענין כפרה מודה ר' יהודה כי דם הנפש בעינין שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר, דם שהנפש יוצא בו הוא מכפר.

החולב כגורגרות. הקשה ה"ר אפרים דתנן צפ' המוליא (שבת טו:) דשיעור המוליא חלב כדי גמיאה ושיעורי שבת הן שוים לכל המלאכות הולאה טחינה וקלירה ותינץ" דקסמ חלב כדי גמיאה שהוא שיעור גדול אכל הכא בחולב לגבינה דלחשזוי לחשזביה שיעורו כגורגרות דוטרר אכל אז כדי

גמיאה וטרר לרין לומר דקסמ חלב לגבינה ולכך הכא שיעורו כגורגרות והא דמתייב צדדי גמיאה היינו במפרש בהדיא לאכילה ולשתייה דאי קסמ חולב לאכילה ולשתייה ולא לגביני' אפילו היה מפרש בהדיא לגבינה היה לו להתחייב צדדי גמיאה דוטרר הואיל וקסמו לאכול ולשתות כדאמרין בסוף כלל גדול (שבת טו.) המוליא תבן כמלא פי פרה לגמל חייב אף על גב דלגמל לא הוי שיעורא בהכי הואיל וקסמא לפרה מתייב אשיעורא דפרה ויש מפרש דכשהחלב כבר צעין מתייב צדדי גמיאה אכל חולב לא מתייב אלא כגורגרות דלין דאי חלבי טורח לחלוב כפחות מגורגרת וכי הארי גוינא מפליג בהמוליא (שבת עט.) גבי עור לעשות קמיע ט:

המכבד והמרנץ. ע"כ לאו פסיק רישיה הוא דבפסיק רישיה לא הוה שרי ר"ש לרבנן לכתחלה ציליה המנציע (שבת נה.) ומתנה לר"י דא"כ אמאי מתייב רבי אליעזר כיון דיכול להיות בלא גומות² ודוחק לומר דפליגי אי הוי פסיק רישיה אי לא ונראה לר"י דבהא פליגי דר' אליעזר סבר קסמ מכבד ומרנץ *מתכוון להשוות גומות אף על פי שא"צ להשוות גומות מתייב לרבי יהודה הואיל והשוה גומות לצדק ורבנן סברי דאין מתכוון אלא לכבד ולרבנן בעלמא וליכא אלא שבות. תימנה לר"י היכי מתוקמא מתימין כרבי אליעזר והא בעזרה שהיה לה רכפת אצנים לא שייך זה אשווי גומות ואפילו לכתחלה שרי כדאמר ציליה המנציע (גס זה טס) אמיימר שאל זילחא במחוחא אע"ג דגורין צנמה מדליקין (שבת דף כט:) עלייתא דשישא אטו עלייתא דעלמא מחוחא היתא כולה רזופה בצננים לא גורין אטו דעיר דעלמא ואור"י דעזרה צין רוצד לרובד היו גומות אי נמי לרבי אליעזר דליכא איסורא דאורייתא כבידוד דעלמא גורין עזרה אטו כבידוד דעלמא דכמה שבות אשכחן במקדש צפ' בתראה דעירובין (דף קב:) אכל לרבנן דאפילו בעלמא ליכא אלא איסורא דרבנן אין שבות כי האי במקדש כיון דליכא איסורא דאוריית' בשום מקום. א פסק בהלכות גדולות דבידוד מותר כדאמרין בהמנציע (דף נה.) גבי ריצון האידנא קיימא לן כרבי שמעון דשרי לרבנן לכתחלה ואין נראה לר"י דהא מוין עפר ממקומו אסרינן בכירה (שבת דף לט.) וצבילה (ד' ט.) ועוד בפרק כל הכלים (שבת דף קב:) אמרין אמר רבי ט) (אליעזר) אף מכבדות של תמרה מותר לטלטל ופריך אי מתמה ללל בהא לימא רבי ט) (אליעזר) כו' משמע דפשיטא דהוי מלאכתו לאיסור לכולי עלמא¹ ואף על גב דריצון שרי לכתחלה לרבי שמעון כבידוד אסור דמשוי ביה גומות יותר מריצון: **שבמא** לא נתקבל בבב"י. פי' צקונטרס ולא מועיל זריקה משום דנשפך מנאור בהמה וקשה לר"י דמ"מ זרוק

הראוי לפסיה. לריקה על המנצח, ואין לו כרת אלא בדם קדשים והוא שהנפש יוצאה זו שהוא לכפרה, דכתיב בנפש יכפר, דמשמע אין כפרה אלא בדם הנפש (כרימות כב.).

החולב בהמה והמחבץ כגורגרות והמכבד והרודה חלות דבש בשוגג בשבת חייב חטאת במייד ביום טוב לוקח דברי ר' אליעזר, וחכמים ואמורים אחד זה ואחד זה אין אלא משום שבות. רב אשי אמר שלא ברצון רבי נתן דתני שבות שצריכה התירו שבות שאינה צריכה לא התירו, וזו ההדחה אינה צורך עבודה במקדש. תניא רבי יהודה היה אומר כוס היה ממלא מדם התערבות שאם נשפך אחד מהן אחר שנתקבל בכלי זה היה מכשירו. ואף על גב דם התמליית מעורב בו, אין דם התמליית מבטל דם הנפש. ולא תימא דדם התמליית לר' יהודה אינו דם אלא דם מעליא הוא, דנתן דם התמליית באוהרה רבי יהודה אמר בכתה, ואפילו הכי לענין כפרה מודה ר' יהודה כי דם הנפש בעינין שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר, דם שהנפש יוצא בו הוא מכפר.

החולב בהמה והמחבץ כגורגרות והמכבד והרודה חלות דבש בשוגג בשבת חייב חטאת במייד ביום טוב לוקח דברי ר' אליעזר, וחכמים ואמורים אחד זה ואחד זה אין אלא משום שבות. רב אשי אמר שלא ברצון רבי נתן דתני שבות שצריכה התירו שבות שאינה צריכה לא התירו, וזו ההדחה אינה צורך עבודה במקדש. תניא רבי יהודה היה אומר כוס היה ממלא מדם התערבות שאם נשפך אחד מהן אחר שנתקבל בכלי זה היה מכשירו. ואף על גב דם התמליית מעורב בו, אין דם התמליית מבטל דם הנפש. ולא תימא דדם התמליית לר' יהודה אינו דם אלא דם מעליא הוא, דנתן דם התמליית באוהרה רבי יהודה אמר בכתה, ואפילו הכי לענין כפרה מודה ר' יהודה כי דם הנפש בעינין שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר, דם שהנפש יוצא בו הוא מכפר.

עין משפט

גר מצוה

גב א מ"י פ"ח מהל
 שנת הלכה ז:
 גב ב שס הלכה יא:
 גב ג מ"י פ"ח מהל
 שנת הלכה ג א סמג
 לאוין סה טו"ש"פ א"ח ט'
 סהא סע"ף יג וסומן של
 סע"ף א ב:
 גה ד מ"י פ"ח מהל
 מאלכות אסורות
 הלכה ד:

לענין רש"י

מטו"נ"ש. גרשים (של חלב
 חמורין).

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים
 (קדושין פב.) והמחבץ.
 המעמיד החלב בקיבה,
 ולי' מתנן עושה כמין כלי
 גמי וטמן הקפוי כחבו ומי
 החלב שהן נקוים וטפין,
 ולענין אהון אקיד"ש
 (שבת צח.) המכבד את
 הבית, והמרנץ. גמס
 להרנץ את האבק שלא
 יעלה (שם). חייב חטאת.
 לקמיה מפרש טעמא
 דהרודה חלות דבש חייב
 משום מולש, מחבץ חייב
 משום צונה (שם). אחד
 זה אחד זה. אחד
 שבת ואחד יו"ט (שם).
 משום שבות. דילמא
 כי כניס ליה מתמלחין
 הגומות שצננת מליחין
 והו צנין (שם). מדם
 התערבות. של פסחים
 מנעל הרצפה (ובחיים טו.).
 שאם ישפך דמו של
 אחד מהן. על ידי שכן
 יכנס וצבילי לעשות מנאל
 כוס זה מכשירו שחיי כולל
 מעורבים בו, ואי משום
 דאיערוב דים התמליית
 אמרין לקמן ר' יהודה
 לטעמיה דלמר אין דם
 מנעל דם ולא אמרין
 אידמיה ליה בהמערב הואיל
 וצדו לאוספו (ובחיים ד:).
 והלא. זה הנשפך לא
 נתקבל בכלי. והיחך כשר
 הא קיימא לן נשפך מן
 הלאר על הרצפה ואספו
 פסול (שם). מנא ידעי.
 רבנן שלא נתקבל והלא
 לא מעשה היא אלא כפרא
 היא בעלמא דחייב לשמאל
 נשפך דמו של אחד מהן
 (שם). שמאל לא נתקבל.
 ומנאל זורק דם פסול (שם).
 אף אני לא אמרתי.
 שאם אלא בנתקבל בכלי
 (שם גה.) מנא ידע. רבי
 יהודה מנא ידע שנתקבל
 בכלי כהניס ורזיון
 הן. בקיאה הן ככל,
 דכתיב צנין דבניס לג)
 ויו משפטיין ליעקב (שבת
 קד:). אלו: דכיון שצננס
 לעזרה צדוע שלמזוהו
 הלכות קודש (שד"רין קג.)
 ומקבלי לכולו (ובחיים
 ד:). באוהרה. ה'
 לאוין כתיבי בדם חד
 לים התמליית, כדאמרין
 בכרימות פסיק (שם).
 בהיבדחת. דנפקא ליה
 מייבוא לכל דם (וחילין
 ד:). כי הדרם הוא
 בנפש יכפר. דמשמע
 דאינו חייב אלא על דם
 לכפרה, דכתיב בנפש יכפר,

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים
 (קדושין פב.) והמחבץ.
 המעמיד החלב בקיבה,
 ולי' מתנן עושה כמין כלי
 גמי וטמן הקפוי כחבו ומי
 החלב שהן נקוים וטפין,
 ולענין אהון אקיד"ש
 (שבת צח.) המכבד את
 הבית, והמרנץ. גמס
 להרנץ את האבק שלא
 יעלה (שם). חייב חטאת.
 לקמיה מפרש טעמא
 דהרודה חלות דבש חייב
 משום מולש, מחבץ חייב
 משום צונה (שם). אחד
 זה אחד זה. אחד
 שבת ואחד יו"ט (שם).
 משום שבות. דילמא
 כי כניס ליה מתמלחין
 הגומות שצננת מליחין
 והו צנין (שם). מדם
 התערבות. של פסחים
 מנעל הרצפה (ובחיים טו.).
 שאם ישפך דמו של
 אחד מהן. על ידי שכן
 יכנס וצבילי לעשות מנאל
 כוס זה מכשירו שחיי כולל
 מעורבים בו, ואי משום
 דאיערוב דים התמליית
 אמרין לקמן ר' יהודה
 לטעמיה דלמר אין דם
 מנעל דם ולא אמרין
 אידמיה ליה בהמערב הואיל
 וצדו לאוספו (ובחיים ד:).
 והלא. זה הנשפך לא
 נתקבל בכלי. והיחך כשר
 הא קיימא לן נשפך מן
 הלאר על הרצפה ואספו
 פסול (שם). מנא ידעי.
 רבנן שלא נתקבל והלא
 לא מעשה היא אלא כפרא
 היא בעלמא דחייב לשמאל
 נשפך דמו של אחד מהן
 (שם). שמאל לא נתקבל.
 ומנאל זורק דם פסול (שם).
 אף אני לא אמרתי.
 שאם אלא בנתקבל בכלי
 (שם גה.) מנא ידע. רבי
 יהודה מנא ידע שנתקבל
 בכלי כהניס ורזיון
 הן. בקיאה הן ככל,
 דכתיב צנין דבניס לג)
 ויו משפטיין ליעקב (שבת
 קד:). אלו: דכיון שצננס
 לעזרה צדוע שלמזוהו
 הלכות קודש (שד"רין קג.)
 ומקבלי לכולו (ובחיים
 ד:). באוהרה. ה'
 לאוין כתיבי בדם חד
 לים התמליית, כדאמרין
 בכרימות פסיק (שם).
 בהיבדחת. דנפקא ליה
 מייבוא לכל דם (וחילין
 ד:). כי הדרם הוא
 בנפש יכפר. דמשמע
 דאינו חייב אלא על דם
 לכפרה, דכתיב בנפש יכפר,

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים
 (קדושין פב.) והמחבץ.
 המעמיד החלב בקיבה,
 ולי' מתנן עושה כמין כלי
 גמי וטמן הקפוי כחבו ומי
 החלב שהן נקוים וטפין,
 ולענין אהון אקיד"ש
 (שבת צח.) המכבד את
 הבית, והמרנץ. גמס
 להרנץ את האבק שלא
 יעלה (שם). חייב חטאת.
 לקמיה מפרש טעמא
 דהרודה חלות דבש חייב
 משום מולש, מחבץ חייב
 משום צונה (שם). אחד
 זה אחד זה. אחד
 שבת ואחד יו"ט (שם).
 משום שבות. דילמא
 כי כניס ליה מתמלחין
 הגומות שצננת מליחין
 והו צנין (שם). מדם
 התערבות. של פסחים
 מנעל הרצפה (ובחיים טו.).
 שאם ישפך דמו של
 אחד מהן. על ידי שכן
 יכנס וצבילי לעשות מנאל
 כוס זה מכשירו שחיי כולל
 מעורבים בו, ואי משום
 דאיערוב דים התמליית
 אמרין לקמן ר' יהודה
 לטעמיה דלמר אין דם
 מנעל דם ולא אמרין
 אידמיה ליה בהמערב הואיל
 וצדו לאוספו (ובחיים ד:).
 והלא. זה הנשפך לא
 נתקבל בכלי. והיחך כשר
 הא קיימא לן נשפך מן
 הלאר על הרצפה ואספו
 פסול (שם). מנא ידעי.
 רבנן שלא נתקבל והלא
 לא מעשה היא אלא כפרא
 היא בעלמא דחייב לשמאל
 נשפך דמו של אחד מהן
 (שם). שמאל לא נתקבל.
 ומנאל זורק דם פסול (שם).
 אף אני לא אמרתי.
 שאם אלא בנתקבל בכלי
 (שם גה.) מנא ידע. רבי
 יהודה מנא ידע שנתקבל
 בכלי כהניס ורזיון
 הן. בקיאה הן ככל,
 דכתיב צנין דבניס לג)
 ויו משפטיין ליעקב (שבת
 קד:). אלו: דכיון שצננס
 לעזרה צדוע שלמזוהו
 הלכות קודש (שד"רין קג.)
 ומקבלי לכולו (ובחיים
 ד:). באוהרה. ה'
 לאוין כתיבי בדם חד
 לים התמליית, כדאמרין
 בכרימות פסיק (שם).
 בהיבדחת. דנפקא ליה
 מייבוא לכל דם (וחילין
 ד:). כי הדרם הוא
 בנפש יכפר. דמשמע
 דאינו חייב אלא על דם
 לכפרה, דכתיב בנפש יכפר,

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים
 (קדושין פב.) והמחבץ.
 המעמיד החלב בקיבה,
 ולי' מתנן עושה כמין כלי
 גמי וטמן הקפוי כחבו ומי
 החלב שהן נקוים וטפין,
 ולענין אהון אקיד"ש
 (שבת צח.) המכבד את
 הבית, והמרנץ. גמס
 להרנץ את האבק שלא
 יעלה (שם). חייב חטאת.
 לקמיה מפרש טעמא
 דהרודה חלות דבש חייב
 משום מולש, מחבץ חייב
 משום צונה (שם). אחד
 זה אחד זה. אחד
 שבת ואחד יו"ט (שם).
 משום שבות. דילמא
 כי כניס ליה מתמלחין
 הגומות שצננת מליחין
 והו צנין (שם). מדם
 התערבות. של פסחים
 מנעל הרצפה (ובחיים טו.).
 שאם ישפך דמו של
 אחד מהן. על ידי שכן
 יכנס וצבילי לעשות מנאל
 כוס זה מכשירו שחיי כולל
 מעורבים בו, ואי משום
 דאיערוב דים התמליית
 אמרין לקמן ר' יהודה
 לטעמיה דלמר אין דם
 מנעל דם ולא אמרין
 אידמיה ליה בהמערב הואיל
 וצדו לאוספו (ובחיים ד:).
 והלא. זה הנשפך לא
 נתקבל בכלי. והיחך כשר
 הא קיימא לן נשפך מן
 הלאר על הרצפה ואספו
 פסול (שם). מנא ידעי.
 רבנן שלא נתקבל והלא
 לא מעשה היא אלא כפרא
 היא בעלמא דחייב לשמאל
 נשפך דמו של אחד מהן
 (שם). שמאל לא נתקבל.
 ומנאל זורק דם פסול (שם).
 אף אני לא אמרתי.
 שאם אלא בנתקבל בכלי
 (שם גה.) מנא ידע. רבי
 יהודה מנא ידע שנתקבל
 בכלי כהניס ורזיון
 הן. בקיאה הן ככל,
 דכתיב צנין דבניס לג)
 ויו משפטיין ליעקב (שבת
 קד:). אלו: דכיון שצננס
 לעזרה צדוע שלמזוהו
 הלכות קודש (שד"רין קג.)
 ומקבלי לכולו (ובחיים
 ד:). באוהרה. ה'
 לאוין כתיבי בדם חד
 לים התמליית, כדאמרין
 בכרימות פסיק (שם).
 בהיבדחת. דנפקא ליה
 מייבוא לכל דם (וחילין
 ד:). כי הדרם הוא
 בנפש יכפר. דמשמע
 דאינו חייב אלא על דם
 לכפרה, דכתיב בנפש יכפר,

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים
 (קדושין פב.) והמחבץ.
 המעמיד החלב בקיבה,
 ולי' מתנן עושה כמין כלי
 גמי וטמן הקפוי כחבו ומי
 החלב שהן נקוים וטפין,
 ולענין אהון אקיד"ש
 (שבת צח.) המכבד את
 הבית, והמרנץ. גמס
 להרנץ את האבק שלא
 יעלה (שם). חייב חטאת.
 לקמיה מפרש טעמא
 דהרודה חלות דבש חייב
 משום מולש, מחבץ חייב
 משום צונה (שם). אחד
 זה אחד זה. אחד
 שבת ואחד יו"ט (שם).
 משום שבות. דילמא
 כי כניס ליה מתמלחין
 הגומות שצננת מליחין
 והו צנין (שם). מדם
 התערבות. של פסחים
 מנעל הרצפה (ובחיים טו.).
 שאם ישפך דמו של
 אחד מהן. על ידי שכן
 יכנס וצבילי לעשות מנאל
 כוס זה מכשירו שחיי כולל
 מעורבים בו, ואי משום
 דאיערוב דים התמליית
 אמרין לקמן ר' יהודה
 לטעמיה דלמר אין דם
 מנעל דם ולא אמרין
 אידמיה ליה בהמערב הואיל
 וצדו לאוספו (ובחיים ד:).
 והלא. זה הנשפך לא
 נתקבל בכלי. והיחך כשר
 הא קיימא לן נשפך מן
 הלאר על הרצפה ואספו
 פסול (שם). מנא ידעי.
 רבנן שלא נתקבל והלא
 לא מעשה היא אלא כפרא
 היא בעלמא דחייב לשמאל
 נשפך דמו של אחד מהן
 (שם). שמאל לא נתקבל.
 ומנאל זורק דם פסול (שם).
 אף אני לא אמרתי.
 שאם אלא בנתקבל בכלי
 (שם גה.) מנא ידע. רבי
 יהודה מנא ידע שנתקבל
 בכלי כהניס ורזיון
 הן. בקיאה הן ככל,
 דכתיב צנין דבניס לג)
 ויו משפטיין ליעקב (שבת
 קד:). אלו: דכיון שצננס
 לעזרה צדוע שלמזוהו
 הלכות קודש (שד"רין קג.)
 ומקבלי לכולו (ובחיים
 ד:). באוהרה. ה'
 לאוין כתיבי בדם חד
 לים התמליית, כדאמרין
 בכרימות פסיק (שם).
 בהיבדחת. דנפקא ליה
 מייבוא לכל דם (וחילין
 ד:). כי הדרם הוא
 בנפש יכפר. דמשמע
 דאינו חייב אלא על דם
 לכפרה, דכתיב בנפש יכפר,

מוסף רש"י

בלא בסם. מוכר בשמים
 (קדושין פב.) והמחבץ.
 המעמיד החלב בקיבה,
 ולי' מתנן עושה כמין כלי
 גמי וטמן הקפוי כחבו ומי
 החלב שהן נקוים וטפין,
 ולענין אהון אקיד"ש
 (שבת צח.) המכבד את
 הבית, והמרנץ. גמס
 להרנץ את האבק שלא
 יעלה (שם). חייב חטאת.
 לקמיה מפרש טעמא
 דהרודה חלות דבש חייב
 משום מולש, מחבץ חייב
 משום צונה (שם). אחד
 זה אחד זה. אחד
 שבת ואחד יו"ט (שם).
 משום שבות. דילמא
 כי כניס ליה מתמלחין
 הגומות שצננת מליחין
 והו צנין (שם). מדם
 התערבות. של פסחים
 מנעל הרצפה (ובחיים טו.).
 שאם ישפך דמו של
 אחד מהן. על ידי שכן
 יכנס וצבילי לעשות מנאל
 כוס זה מכשירו שחיי כולל
 מעורבים בו, ואי משום
 דאיערוב דים התמליית
 אמרין לקמן ר' יהודה
 לטעמיה דלמר אין דם
 מנעל דם ולא אמרין
 אידמיה ליה בהמערב הואיל
 וצדו לאוספו (ובחיים ד:).
 והלא. זה הנשפך